

Tania Carver

Gekooid

De Fontein

I

Het was een huis vol geheimen. Duistere geheimen, oude geheimen. Boosaardige geheimen. Cam wist het zodra hij het zag. Hij voelde het. Het was niet alleen vervallen, maar verlaten, instortend onder het gewicht van zijn eigen hopeloosheid. Een massieve schaduw, zwarter dan zwart.

Het oude huis stond op een perceel vlak bij de rivier, tegenover pub en restaurant Old Siege House aan de voet van East Hill in Colchester. Ernaast stond een oude molen, omgebouwd tot chique appartementen. Dit was een wijk met veel oude gebouwen, sommige nog uit elizabethaanse tijden, die bijna allemaal met veel zorg waren gerestaureerd. De wijk had behoorlijk wat van zijn karakter behouden en de prijzen van de panden begonnen de pan uit te rijzen. Er was vraag naar meer van hetzelfde. Of in ieder geval naar goedkope, eigentijdse kopieën van hetzelfde.

Maar eerst moest het terrein worden vrijgemaakt. En daar kwam Cam aan te pas.

Toen hij de smalle weg in was gelopen, met achter zich het lawaai van de ochtendspits, had hij zich nog goed gevoeld. Dit was na drie maanden van werkloosheid zijn eerste klus, als bouwvakker bij een bouw- en sloopbedrijf. Hij was zeventien jaar oud en een van de weinigen uit zijn klas die een baan had weten te bemachtigen. Het was niet wat hij wilde; hij was dol op lezen en was liever naar de universiteit gegaan om Engels te studeren, maar hij was realistisch. Jongens als hij gingen niet naar de universiteit. Vooral niet in deze tijd. Toch moest hij blij zijn dat hij werk had, iets omhanden had, dat hij niet thuis hoefde te zitten, waar hij niets beters te doen had dan *Cash in the Attic* kijken.

Hij was langs een oude bakstenen muur gelopen met daarachter een groot pand in Georgian stijl, gerenoveerd en omgebouwd tot kantoorruimte. Een en al stralend witte schuiframen, glimmende messing naambordjes en bomen die op wacht stonden bij de enorme voordeur aan het eind van de gebogen grindoprit. De auto's van het

kantoorpersoneel stonden links van hem geparkeerd; hij hoorde de motoren ervan nog tikkend afkoelen.

Cam fantaseerde erover dat hij op een dag in zo'n auto zou rijden, op zo'n kantoor zou werken. Dat hij een secretaresse zou hebben en golf zou spelen. Hoewel, dat golfen misschien niet. Maar zoiets. Misschien waren ze bij het sloopbedrijf wel zo onder de indruk van zijn werk dat hij promotie kreeg. Dat hij kon doorgroeien in het bedrijf tot hij de topman was.

Hij glimlachte en liep door.

Toen sloten de boomkruinen zich boven hem. Ze namen het licht en de warmte weg, en Cams glimlach vervaagde. Het lawaai van het verkeer werd gedempt, geabsorbeerd door de bomen. De dikke, oude stammen zogen de mechanische ruisgeluiden van voertuigen op en vervingen die door de natuurlijke witte ruis van bewegende bladeren. Verder bij de weg vandaan werd het geluid van de bladeren luider; overal om hem heen knisperde en fluisterde het. Het fonkelende zonlicht drong nog amper door het donkere bladerdak. Cams glimlach verdween geheel. Hij huiverde. Voelde zich plotse-ling alleen.

Voorbij het parkeerterrein lag braakliggend land. Zware betonnen palen, gegoten in oude olievaten, stonden aan elkaar geketend langs een met onkruid overwoekerd grindpad. De eerste verdedigingslinie om mensen weg te houden bij het gebouw. Daarachter stond het hek.

Cam bleef ervoor staan. Het was stevig, gemaakt van dikke staal-matten verankerd in massief betonnen voetplaten. Struiken en onkruid waren erdoor en eromheen gewoekerd, hadden de hekken naar zich toe getrokken en geprobeerd ze op te eisen. Met plastic kabelbinders waren er bordjes met teksten als GEVAARLIJK: GEEN TOEGANG en VERBODEN VOOR ONBEVOEGDEN aan bevestigd, nog amper zichtbaar te midden van het groen. Waarschuwingen om nieuwsgierige passanten op afstand te houden. Cam keek er niet naar. Hij was allang blij dat hij hier niet 's avonds was. Het was overdag al eng genoeg.

Achter het hek concurreerden puin en onkruid om ruimte, om dominantie. En daarachter stond het huis zelf. Cam bekeek het eens goed. Een massieve zwarte schaduw die het daglicht opslokte, vasthield en niet meer afstond. Ineens zag hij iets omhoogkomen aan

de zijkant van het gebouw en met een leerachtige klap weer neerkomen. Als enorme kraaienvleugels. Een monster uit een horrorfilm. Cam slaakte een kreet van schrik.

Hij draaide zich om en maakte al aanstalten om ervandoor te gaan, maar toen bleef hij staan en probeerde zich te vermennen. Dit was belachelijk. Het was klaarlichte dag, en het was maar een oud huis. Hij keek er nog eens naar, bestudeerde het, ontleedde het, in de hoop dat zijn onderzoekende blik het huis van zijn kracht zou ontdoen.

Het leek eerder een oude schuur of opslagruimte dan een woonhuis. En het was oud. Heel oud. De buitenkant was bekleed met zwarte houten planken, waarvan de meeste scheef hingen of van ouderdom en bouwvalligheid hadden losgelaten, waardoor de tegels en kale bakstenen eronder zichtbaar waren. Wat hij had aangezien voor kraaienvleugels, bleek een enorme lap zwart plastic tegen de zijkant van het gebouw. Een goedkope, provisorische reparatie, nu kapot en nutteloos, die nog was blijven hangen.

In het pannendak zaten grote gaten, waarachter het oude, door water aangetaste skelet van balken en binten te zien was. Aan de achterkant bevond zich een lage uitbouw met zwart geworden pleisterwerk en vermolmd raamkozijnen. Langs een betonnen terras stond een verbrokkeld bakstenen muurtje en daarachter lag de vuilbruine rivier de Colne, waarin plastic afval en vettig schuim traag op de stroming meedeinden.

Zo dicht bij de weg, bij het stadje, maar hij had overal kunnen zijn. Of nergens.

Het is maar een huis, hield Cam zichzelf voor. Alleen maar een huis, meer niet.

‘Waar wacht je nog op?’ Een stem achter hem, luid en met een boze klank.

Cam draaide zich geschrokken om.

‘Kom op, opschieten. De klok tikt door.’ De man keek nadrukkelijk op zijn horloge. ‘Maak open dat ding.’

‘Sorry...’ Cam vond zijn stem terug. ‘Sorry, Gav...’

Zijn baas was achter hem aan gekomen over het pad. Cam had zo aandachtig naar het huis staan staren dat hij het niet eens had gemerkt.

Tot actie aangezet door Gavs woorden, blij dat hij wat ruggensteun had, duwde en trok hij aan het hek en probeerde er beweging in te krijgen. Scherpe takken sloegen in zijn gezicht en tegen zijn lijf. Leerachtige groene tentakels leken zich om zijn armen en benen te wikkelen en aan hem te trekken. Cam voelde een onredelijke maar hardnekkige paniek opkomen. Hij gaf nog een laatste zet en eindelijk, zwetend van inspanning, met rode, pijnlijke knokkels van het metaal en groene vlekken op zijn handen van de takken, wist hij een opening te maken die net groot genoeg was om zich doorheen te wurmen.

‘Ja, tuurlijk,’ zei Gav achter hem. ‘Maak maar alleen genoeg ruimte voor jezelf, mager scharminkel. Egoïstische eikel.’

Cam overwoog te reageren, Gav te vertellen over zijn paniek, zijn plotselinge, irrationele angst voor het gebouw, misschien zelfs zijn verontschuldiging aan te bieden. Hij haalde al adem, maar gebruikte die niet. Gav maakte maar een grapje. Op zijn eigen manier. Hij vond zichzelf grappig en charmant; andere mensen vonden hem luidruchtig en kwetsend. Bovendien zou hij niet begrijpen waarom Cam ineens zo bang was geworden. Maar eigenlijk begreep Cam dat zelf ook niet.

Gewoon een simpele klus, had Gav gezegd. Een ploeg van twee man, even verkennen, bekijken hoe ze de boel het beste konden slopen, voorbereiden, en dan uitvoeren. Het terrein vrijmaken om er weer een nieuwe rij vierkante huizen en flats neer te planten. Het laatste waar Colchester behoefte aan had, dacht Cam, waren nog meer vierkante huizen en flats. Maar hij probeerde er geen mening over te hebben. Hij had deze baan nodig. En daarnaast waren sommige van die vierkante huisjes nog niet zo gek. Hij zou er zelf eigenlijk ook best een willen hebben.

Cam hoorde het hek achter hem rammelen en kletteren, voelde het trillen en beven. Hij hoorde ook gevloek en gescheld terwijl Gav zijn met steroïden opgeblazen lichaam er zo lawaaiig mogelijk doorheen perste. Cam, die liever niet alleen het huis in ging, wachtte op hem. Zijn chef kwam naast hem staan en keek ernaar.

‘Wat denk je ervan?’ vroeg Gav, zwetend van inspanning.

‘Het is net het Huis van Geheimen,’ zei Cam, maar daar had hij meteen spijt van.

Gav draaide zich met een snerende glimlach naar hem om. ‘Het wát?’

Cam begon te stamelen. ‘Eh, het eh, Huis van Geheimen. Dat komt uit een stripverhaal.’

‘Ben je niet een beetje te oud voor strips?’

Cam bloosde. ‘Ik las ze vroeger veel. Het was een... een horrorstrip. Over twee broers. Kaïn en Abel. Abel woonde in het Huis van Geheimen en Kaïn in het Huis van Mysterie. Er lag een begraafplaats tussen.’ Hij zweeg. Gav had nog niets gezegd, dus ging hij door. ‘Kaïn vermoordde Abel steeds, maar in het volgende stripboek leefde hij altijd weer.’

Hij verwachtte dat Gav een rotopmerking zou maken. Hem zou beledigen, in de zeik zou nemen. Maar dat deed hij niet.

‘Kaïn en Abel,’ zei Gav. ‘Dat komt uit de Bijbel, weet je. Eerste moordenaar, eerste slachtoffer.’

Cam keek hem alleen maar aan, met grote ogen van verbazing.

‘Wat is er? Dat ik voor een sloopbedrijf werk, betekent nog niet dat ik achterlijk ben.’ Gav wendde zijn blik af en keek door het hek naar het pad. ‘Hé, kijk,’ zei hij. Hij lachte en wees. ‘Daar staat er nog een. Dat moet je Huis van Mysterie zijn.’

Cam volgde zijn wijzende vinger. Gav had gelijk. Verderop langs het pad was nog een gebouw, nog erger vervallen dan het huis waar zij voor stonden. Het was zo te zien een blok oude rijtjeshuizen, dichtgetimmerd, bouwvallig en overwoekerd door begroeiing. Spookachtig en afgelegen. Zelfs de graffiti op de muren zag er halfhartig uit.

En ertussen, dacht Cam, de begraafplaats.

Ze bleven zwijgend staan. Uiteindelijk vond Cam zijn stem. ‘Wat een enge plek,’ zei hij, ‘vind je niet? Alsof... alsof hier iets is gebeurd.’

‘Wat, zoals een oude indiaanse begraafplaats of zoiets?’ Gav lachte. ‘Je bent overgevoelig, jij. En raar.’ Hij snoof. ‘Kom op dan maar. We kunnen beter beginnen. Er gaan koppen rollen als je niet opschiet. We hebben niet de hele dag de tijd, dus laten we naar binnen gaan.’

Gav stapte voor Cam en beende naar de dichtgetimmerde voordeur. Cam volgde met tegenzin. Terwijl hij dat deed, zag hij iets op

Gavs gezicht wat hij daar nog niet eerder had gezien. Iets wat niet werd verhuld door zijn grote mond en zijn bravoure.

Angst.

Lees verder in *Gekooïd*.

Eerste druk 2013

Oorspronkelijke titel: *Cage of Bones*

First published in Great Britain in 2011 by Sphere,
an imprint of Little, Brown Book Group, London

Copyright © Tania Carver 2011

Copyright © 2013 voor deze uitgave: Uitgeverij De Fontein, Utrecht

The moral right of the author has been asserted

Uit het Engels vertaald door: Lia Belt

Omslag: Marry van Baar

Omslagfoto: © Lauren Bates/Getty Images

Vormgeving binnenwerk: ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 261 3278 0

ISBN e-book 978 90 261 3280 3

NUR 332

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.